

Polígon penitenciari

Un centenar de presos treballen a Lleida en l'únic complex industrial de reclusos d'Espanya ≡ **Fabriquen cabines de trens d'alta velocitat, depuradores i peces de mobiliari**

ROSA MATAS
LLEIDA

«Em vaig ficar en problemes, en roboratoris, fa tres anys que compleixo condemna i en fa dos i mig que treballa a la presó. Faig lavabos per a trens». És la història de Mohamed Boughrara, un algerià de 24 anys que treballa a l'únic polígon industrial d'interns penitenciaris d'Espanya, a Raimat, a 20 quilòmetres de Lleida. Boughrara està destinat a la fabricació de cabines de lavabos per a trens d'alta velocitat que el Centre d'Iniciatives de Reinserció (CIRE) ven a l'empresa Alter.

Amb la crisi, l'empresa privada ha rebaixat les seves comandes i el CIRE ha buscat refugi en contractes amb l'Administració. La Generalitat li ha demanat més pupitres per a escoles i mobiliari per a les noves presons. Els presos també s'encarreguen de la cuina, de les botigues i de la confecció de roba per als llits.

Dels 500 reclusos que treballen a Lleida, 400 ho fan a dins de la presó, cinc al centre educatiu El Segre -on hi ha menors amb antecedents penals- i 109, com Mohamed Boughrara, als tallers de Raimat, que funcionen des de fa un parell de dècades.

L'activitat del CIRE va començar a dins de la presó fabricant caixes per transportar fruita, però aviat va buscar el polígon. «Ocupàvem molt lloc, estàvem fent entrar a la presó sis camions i un volum immens de fusta: podia ser perillós per a la seguretat», recorda Manuel Revuelta, responsable del CIRE.

«Els de Raimat són els primers tallers d'Espanya i Europa, tenim l'orgull de poder dir-ho», explica satisfet que el seu model funcioni a altres tallers externs de presons, tot i que cap ha implantat un polígon com el del centre penitenciari lleidatà.

Alta taxa d'ocupació

Al Centre Penitenciari Ponent hi treballen, de manera voluntària, un 60% dels reclusos, més de deu punts per sobre del conjunt de Catalunya. Un 22% no ho pot fer per malaltia, pel fet d'estar en règim d'aïllament o cobrar alguna pensió. Les cues de desocupació, a diferència del que passa a l'INEM, duren només un mes. També poden treballar els immigrants sense papers.

Per la seva feina els presos co-

►► **Fusteria** ► Tres reclusos del Centre Penitenciari Ponent, a Lleida, treballen la fusta.

►► Dos homes empaqueten peces de tubs fabricades al CIRE.

FEINA REMUNERADA

El 60% dels reclusos de Ponent treballen, de manera voluntària, per un sou que oscil·la entre els 300 i els 500 euros

bren entre 300 i 500 euros, a través del compte que gestiona la mateixa presó, anomenat *peculi*, i els del centre obert amb un compte moneder que els dona accés a una targeta.

El temps entre reixes passa més ràpid amb una feina. És el que diuen molts. «Estic més bé aquí que sense fer res, guanyes diners per a petites despeses i aprens a treballar», explica Albert Segura, un noi de 30 anys de Guissona (Segarra), que fa tres mesos que treballa a la secció de depuradores per a piscines, un dels tallers més rendibles del CIRE. Al fe-

brer va guanyar 300 euros. Encara li queden dos anys per complir.

Més content està Maneh Bakari, nascut a Gàmbia el 1977, que va entrar a la presó per un tema de drogues. Li queden vuit mesos i fa dos anys que treballa a la secció de caixes de fruita. «Em tracten bé, no tinc problemes, els diners em serveixen per ajudar la meva família».

Bona facturació

Per drogues també hi va entrar Ramon Àngel Calafat, un home d'Alguaire (Segrià) que s'ha passat a la presó nou dels seus 49 anys. Des de fa nou mesos treballa per 500 euros. «Treballant -explica- el temps passa més bé, guanyes diners per a les teves despeses i aprens».

Amb l'IVA inclòs, la facturació del CIRE a Lleida va arribar el 2010 a uns vuit milions d'euros. La xifra s'acosta a la del 2008 després de la forta caiguda del 2009. L'empresa aragonesa Anjosa, que ven paraols i matalassos és una de les clientes de la presó de Lleida més antigues. «Ens ocupa 200 persones gairebé», revela Revuelta. Insisteix que és una feina que busca la reinserció per la qual els reclusos cobren un tant per peça i afirma que els seus preus són similars als del mercat. «No volem fer competència a les empreses» ≡